

RAYMOND CHANDLER

Vysoké okno

MLADÁ FRONTA

Vysoké okno

**RAYMOND
CHANDLER**

MLADÁ FRONTA

„Philip Marlowe
zůstává i nadále kvintesencí
městského soukromého očka.“

– *Los Angeles Times* –

Přeložila Heda Kovályová

High Window © 1942 Raymond Chandler Limited, a Chorion company.

All rights reserved

Translation © Heda Kovaly, dědicové, 1969, 2012

KAPITOLA 1

» Ten dům stál na Dresden Avenue ve čtvrti Oak Noll v Pasadeně a byl to veliký, bytelný, napohled stinný dům s vínově červenými cihlovými zdmi, se střechou pokrytou terakotovými taškami a s bílou kamennou římsou. Dolejší okna v průčelí měla tabulky zalité v olovu. V patře byla obyčejná okna vroubená kolem dokola spoustou falešných rokokových ozdůbek z kamene.

Od přední stěny a přilehlých kvetoucích keřů se po mírném svahu k ulici rozléval asi půlakrový jemně zelený trávník, čeřil se kolem obrovského himálajského cedru a omýval ho jako chladivý zelený příboj skálu. Chodník i alej byly hezky široké a v aleji rostly tři bílé akáty, které věru stály za podívanou. Celé jitra prosycovala těžká vůně léta a všechno, co roste, spočívalo úplně nehybně v dusném parnu, o němž se v oněch končinách říká, to máme ale dneska pěkný svěží chládeček.

O obyvatelích domu jsem věděl jenom to, že je to nějaká paní Elizabeth Brightová-Murdocková s rodinou a že by si ráda najala slušného a spořádaného soukromého detektiva, který nebude trousit popel z doutníků na podlahu a nikdy nenosí po kapsách víc než jednu bouchačku. A taky jsem věděl, že je vdovou po jednom vousatém tatrmanovi, který se jmenoval Jasper Murdock a nadělal si moře prachů tím, že vypomáhal obci, pročež v den jeho narozenin každoročně otiskují v pasadenských novinách jeho fotografii s datem narození a úmrtí s nápisem: *Jeho život – služba lidu.*

Nechal jsem vůz na ulici, přešel přes pár desítek plochých kamenů vsazených do zeleného trávníku a zazvonil na zvoněk v cihlovém podloubí pod špičatou lomenicí. Souběžně s průčelím domu, ten kousek ode dveří k okraji příjezdové cesty, se táhla nízká červená cihlová zeď. U konce pěšiny stál na betonovém kvádru pomalovaný černoušek v bílých jezdeckých kalhotách, zelené kazajce a červené čapce. V ruce držel bič a ke kvádru u jeho nohou byl připevněný železný kruh na uvazování koní.

Černoušek vypadal trochu sklesle, jako by tam čekal už moc dlouho a přestávalo ho to bavit. Než mi přišli otevřít, popošel jsem k němu a pohladil ho po hlavě.

Postarší piksla v úboru panské otevřela za chvíli dveře asi tak na čtvrt metru a mrskla po mně očima.

„Philip Marlowe,“ řekl jsem. „Rád bych mluvil s paní Murdockovou. Očekává mě.“

Ta odkvetlá břehule zaskřípala zuby, zaklapla víčka, pak je zase otevřela a houkla na mě ostrým hlasem otrlého zále-sáka: „Se kterou?“

„Prosím?“

„Se kterou paní Murdockovou?“ To už skoro vrískala.

„S paní Elizabeth Brightovou-Murdockovou,“ řekl jsem. „Já nevěděl, že jich je víc.“

„Právě že je,“ vyštěkla. „Máte navštívenku?“

Držela dveře otevřené pořád jen tak na dvacet čísel. Vystrčila do té škvíry špičku nosu a tenkou svalnatou ruku. Vytáhl jsem náprsní tašku a vybral navštívenku, na které nebylo nic víc než moje jméno, a vsunul jsem ji do té ruky. Ruka i nos vklouzly dovnitř a dveře se mi zabouchly před nosem.

Usoudil jsem, že bych byl asi udělal líp, kdybych pokorně zaklepal u zadních dveří. Šel jsem k černouškovi a ještě jednou jsem ho pohladil po hlavě.

„Kamaráde,“ povídám, „ty a já, my jsme dva.“

Čas utíkal, a uteklo ho hodně. Strčil jsem si do úst cigaretu, ale nezapálil jsem si. Kolem projel zmrzlinář v modrobílém autíčku a vyhrával na hracím automatu „Krocana na slámě“. Přitřepotal se veliký černožlatý motýl, přistál na keři hortenzie téměř u mého lokte, několikrát pomalu zamával křídly a pak se ztěžka vznesl a odvrávorál nehybným, horkým, provoněným vzduchem.

Dveře se zase otevřely. Piksla zavelela: „Za mnou.“

Vešel jsem. Uvnitř byl pokoj se sníženou podlahou, čtvercový, velký a chladný, a bylo v něm poklidno jako v hřbitovní kapli a taky tak trochu podobný pach. Gobelíny na holých, drsných

štukových zdech, železné mříže na způsob balkonů za vysokými postranními okny, těžké vyřezávané židle s plyšovými sedadly a čalouněnými opěradly, zdobené zašlými zlacenými střípci. V pozadí barevné okno přibližně velikosti tenisového dvorce. Pod ním dvojité skleněné dveře, zastřené záclonami. Zatuchlý, zapšklý, úzkoprsý, čistý a krutý pokoj. Vypadal, jako by v něm jakživ nikdo neseděl a ani sedět nehodlal. Stolky s mramorovými deskami a pokroucenými nožkami, pozlacené hodiny, drobné figurky z dvoubarevného mramoru. Fůra krámmů, se kterými by měl člověk týden co dělat, než by je oprášil. Fůra peněz, a všechny zbůhdarma vyhozené. V zazobaném a upjatém venkovském městě, jímž byla Pasadena před třiceti lety, to musel být náramný pokoj.

Vyšli jsme z něj a prošli chodbou, až posléze piksla otevřela jedny dveře a kývla na mě, abych vstoupil.

„Pan Marlowe,“ zaskřehotala odporně ve dveřích a se skřípáním zubů odešla.

KAPITOLA 2

» Byl to malý pokoj s vyhlídkou do zahrady za domem. Na podlaze ohyzdný červenohnědý koberec a zařízení jako v kanceláři. Bylo tam všechno, co tak člověk v těchhle malých kancelářích vídá. Hubená křehká plavovláska v brýlích s obroučkou z želvoviny seděla za psacím stolem a na vysunuté desce po její levici stál psací stroj. Držela ruce nad klávesnicí, ale ve stroji neměla žádný papír. Se strnulým, přihlouplým výrazem, s jakým se ostýchaví lidé stavějí před fotografický aparát, se dívala, jak vcházím do pokoje. Pak mě jasným příjemným hlasem vyzvala, abych se posadil.

„Jmenuju se Davisová. Jsem sekretářka paní Murdockové. Chce, abych vás požádala o nějaká doporučení.“

„Doporučení?“

„Ovšem, doporučení. Překvapuje vás to?“

Položil jsem klobouk na psací stůl a tu nezapálenou cigaretu na střechu klobouku. „Znamená to, že pro mě vzkázala, ačkoli o mně vůbec nic nevěděla?“

Zařála zuby do rtu, aby nebylo znát, že se jí chvěje. Nevěděl jsem, jestli se bojí nebo zlobí, nebo zda jí jen působí obtíže zachovat chladný úřední tón. Ale šťastně zrovna nevypadala.

„Dozvěděla se o vás od ředitele jedné pobočky Kalifornské úvěrní banky. Ale ten vás osobně nezná,“ řekla.

„Tak si vezměte tužku,“ řekl jsem.

Zdvihla ji ke mně, aby mi ukázala, že je čerstvě ořezaná, jen spustit.

Řekl jsem: „Tak zaprvé, jeden z viceprezidentů téže banky, George S. Leake. Je na ústředí. Pak senátor Huston Oglethorpe. Ten by mohl být v Sacramentu nebo ve své úřadovně ve vládní budově v Los Angeles. Dále Sidney Dreyfus junior od firmy Dreyfus, Turner a Swayne, advokátní kanceláře v paláci pozemkové pojišťovny. Máte to?“

Psala rychle a hbitě. Přikývla, aniž zvedla hlavu. Na jejích světlých vlasech tančilo světlo.

„Oliver Fry od firmy Fry-Krantz, nástroje pro vrtání naftových studní. Sídlí na Východní deváté, v průmyslovém okrese. Potom, jestli je libo ještě pár poldíků, si napište Bernieho Ohlse z prokuratury a poručíka detektivního sboru Carla Randall z ústředí pro vyšetřování vražd. Neračte mít dojem, že by to už mohlo stačit?“

„Nesmějte se mi,“ řekla. „Dělám jen to, co mám nařízeno.“

„Ty poslední dva radši nevolejte, pokud nevíte, jakou práci tady mám dělat,“ řekl jsem. „Vůbec se vám nesměju. Ale že máme dneska teploučko, co?“

„Na Pasadenu to není ani tak zlé,“ řekla, vytáhla telefonní seznam, hodila ho na stůl a pustila se do práce.

Zatímco vyhledávala telefonní čísla a volala na všechny strany, měl jsem čas si ji prohlédnout. Byla bledá, ale

takovou přirozenou bledostí, jinak vypadala docela zdravě. Její hrubé měděně plavé vlasy nebyly samy o sobě ošklivé, ale měla je na úzké hlavě tak pevně utažené, že skoro ani nevypadaly jako vlasy. Obočí tenké, neobvykle rovné a tmavší než vlasy, téměř kaštanové. Její chřípí mělo bělavý, chudokrevný nádech. Bradu měla příliš malou, příliš ostrou a zřejmě málo energickou. Nebyla nalíčená, až na trochu oranžové červeně na rtech, a i té jen poskrovnu. Oči za brýlemi byly obrovské, kobaltově modré s velikými zřítelnicemi a zastřeným pohledem. Úzká víčka dodávala těm očím poněkud orientální tvar, vlastně to vypadalo, jako by měla pokožku na obličeji od přírody tak napjatou, že jí stahovala oči v koutcích. Celá tvář měla jakýsi vyšinitý, neurotický půvab a potřebovala jen šikovně nalíčit, aby byla nesmírně poutavá.

Na sobě měla plátěné šaty s krátkými rukávy a bez jakýchkoliv ozdob. Na holých pažích bylo vidět jemné chmýří a tu a tam nějakou pihu.

Nevšímal jsem si moc toho, co mluvila do telefonu. Všechno, co jí řekli, si zaznamenávala těsnopisem, mrštnými, lehkými tahy tužkou. Když skončila, zavěsila telefonní seznam na hák, vstala, přihladila si šaty k bokům a řekla:

„Kdybyste laskavě chvílku počkal...“ a vykročila ke dveřím.

Po několika krocích se otočila, vrátila se a přibouchla nejhořejší zásuvku psacího stolu. Pak teprve vyšla z kanceláře. Dveře se zavřely. Nastalo ticho. Venku před oknem bzučely včely. Z dálky bylo slyšet vrnění vysavače. Vzal jsem nezapálenou cigaretu z klobouku, vstrčil jsem si ji mezi rty a vstal jsem. Obešel jsem psací stůl a vytáhl tu zásuvku, kvůli níž se dívka vrátila.

Ne že by mi po tom něco bylo. To všechno jenom ze zvědavosti. Že měla v zásuvce šikovnou malou pistolku, to se mě přece vůbec netýkalo. Zase jsem zásuvku zavřel a šel si sednout.

Byla pryč asi čtyři minuty. Pak otevřela dveře, zůstala v nich stát a řekla: „Paní Murdocková vás teď přijme.“

Šli jsme zase nějakou jinou chodbou, pak dívka otevřela jedno křídlo dvojitých zasklených dveří a ustoupila stranou. Vešel jsem a dveře se za mnou zavřely.

Uvnitř bylo tak šero, že jsem zprvu nerozeznával vůbec nic kromě venkovního světla, které tam pronikalo přes husté keře a sítě proti hmyzu. Teprve potom jsem poznal, že pokoj je vlastně jen jakási zasklená veranda, kterou nechali zvenčí úplně obrůst. Byla zařízena lýkovými rohožemi a rákosovým nábytkem. U okna stála rákosová lenoška s prohnutým opěradlem. Byla obložená tolíka polštáři, že by se jimi dal vycpat slon, a na ní se rozvalovala žena s vinnou sklenicí v ruce. Ještě dřív, než jsem ji pořádně uviděl, jsem ucítil těžký alkoholický pach vína. Konečně si oči zvykly na to šero, a tak jsem si ji prohlédl.

Tedy obličej a brady měla požehnaný kus. Měla cínově zbarvené a sveřepě natrvalené vlasy, mocný zoban a veliké vlhké oči, které se dívaly asi tak tklivě, jako dva mokré šutry. Kolem krku měla nějakou kraječku, ale on to byl takový krček, že by se líp vyjímal v hokejovém dresu. Šaty měla z šedavého hedvábí. Tlusté holé paže byly poseté skvrnami. V uších měla gagátové náušnice. Vedle ní stál nízký stolek se skleněnou deskou a na stolku láhev portského. Usrkávala ze sklenice, kterou držela v ruce, dívala se přes ni na mě a neříkala nic.

Stál jsem tam. Nechala mě stát, dokud nedopila všechno víno ze sklenice, pak ji postavila na stolek a znovu si nalila. Utřela si rty kapesníkem. Konečně promluvila. Měla zvučný barýton, který jasně naznačoval, že teď přestává všechna legrace.

„Posadte se, pane Marlowe. Nezapalujte si tu cigaretu, prosím. Trpím astmatem.“

Sedl jsem si do rákosové houpací židle a zastrčil tu pořád ještě nezapálenou cigaretu za kapesník do náprsní kapsy.

„Nikdy jsem nejednala se soukromým detektivem, pane Marlowe. Nic o nich nevím. Vaše doporučení mi připadají uspokojivá. Kolik účtujete?“

„Zač, paní Murdocková?“

„Jde samozřejmě o zcela důvěrnou záležitost. S policií to nemá nic společného. Kdyby to byla věc policie, zavolala bych policii.“

„Účtuju pětadvacet dolarů za den, paní Murdocková. A ovšem výlohy.“

„To se mi zdá hodně. Musíte vydělávat spoustu peněz.“ Zase se napila portského. Nestojím o portské v takovém vedru, ale člověku je milé, když mu dají příležitost je s díky odmítnout.

„Ne,“ řekl jsem. „Není to moc. Můžete si samozřejmě najmout detektiva za jakoukoli odměnu – právě tak jako právníka nebo zubaře. Já nejsem žádná organizace. Pracuju sám a neberu nikdy víc případů najednou. Vystavuju se nebezpečí, někdy i dost značnému nebezpečí, a nepracuju nepřetržitě. Ne, nemyslím, že pětadvacet dolarů za den je příliš mnoho.“

„Chápu. A čemu říkáte výlohy?“

„Drobnosti, které se tu a tam vyskytnou. Člověk nikdy neví.“

„Já bych radši věděla,“ řekla kousavě.

„Však se to dozvíte,“ řekl jsem. „Uvidíte to černé na bílém. Budete mít možnost ohradit se, když se vám to nebude zamlouvat.“

„A jak velkou zálohu žádáte?“

„Sto dolarů by to spravilo,“ řekl jsem.

„To taky doufám,“ řekla, dopila portské a nalila si znovu ještě dřív, než si stačila utřít ústa.

„Od lidí ve vašem postavení, paní Murdocková, zálohu bezpodmínečně nevyžaduju.“

„Pane Marlowe,“ řekla, „já dovedu prosadit svou. Ale nechte se zastrašit. Protože jestli se zaleknete mě, nebudete mi moc platný.“

Přikývl jsem a pustil jsem to druhým uchem ven.

Znenadání se zasmála a pak řihla. Bylo to roztomilé nevtíravě řihnutíčko, nic příliš okatého, a předvedla je zcela lehce a nenuceně. „To je to moje astma,“ prohodila na půl úst. „Piju tohle víno jako lék. Proto vám je také nenabízím.“

Přehodil jsem si nohu přes nohu. Doufal jsem, že to jejímu astmatu neublíží.

„Na penězích mi vlastně nesejde,“ řekla. „Žena v mém postavení musí všechno přeplácet a časem si na to zvykne. Doufám, že si svůj honorář zasloužíte. Situace je taková: Bylo mi ukradeno něco velmi cenného. Chci to zpátky, ale chci ještě něco víc. Nepřeji si, aby byl kvůli tomu někdo zatčen. Ukradla to totiž osoba, která se vetřela do mé rodiny – sňatkem.“

Otáčela vinnou sklenicí v silných prstech a unyle se usmívala v příšeří zastíněného pokoje. „Je to má snacha,“ řekla. „Dívka jak z růže květ – a tvrdá jako dubové pole.“

Pohlédla na mě a pojednou jí zablesklo v očích.

„Můj syn je blázen k pohledání,“ prohlásila. „Ale mám ho velmi ráda. Asi před rokem se úplně pitomě oženil, bez mého souhlasu. Byla to čirá nepředloženost, protože je naprosto neschopný vydělat si na živobytí a peníze nemá žádné, kromě toho, co dostane ode mě, a já moc štedrá nejsem. Dáma, kterou si zvolil, nebo spíše která si zvolila jeho, byla zpěvačkou v baru. Říkala si celkem vtipně Miss Linda Belinda. Bydleli v tomhle domě. Nehádali jsme se, protože já nepřipustím, aby se někdo se mnou v mém vlastním domě hádal, ale moc dobře to mezi námi neklapalo. Hradila jsem jejich výlohy, dala jsem každému auto, vyplácela jsem té dámě dostatečnou, ale nijak přemrštěnou sumu na šaty a podobně. Nedivím se, že se jí to tu zdálo nudné. Bezpochyby ji nudil i můj syn. Případá nudný i mně. Buď jak buď, asi před týdnem se zničehonic sebrala a odešla bez rozloučení, a nenechala nám tu ani svou novou adresu.“

Odkáslala si, vytáhla kapesník a utřela si nos.

„Ale jednu věc vzala s sebou,“ pokračovala, „totiž jistou minci. Vzácnou zlatou minci, které se říká Brasherův dublon. Byl to nejlepší kus ze sbírky mého muže. Já se o takové věci nezajímám, zato on byl po nich jako posedlý. Po celé čtyři roky od jeho smrti jsem se sbírky ani nedotkla. Je

nahore v zamčené ohnivzdorné místnosti, uložená v soupravě ohnivzdorných kazet. Je pojištěná, ale já jsem zrátu ještě nehlásila. A nehodlám to udělat, pokud nebudu muset. Jsem si docela jistá, že krádež spáchala Linda. Ta mince má prý cenu víc než deset tisíc dolarů. Je to mincovní rarita.“

„Ale hodně těžko prodejná,“ řekl jsem.

„Možná. To nevím. Až do včerejška jsem si nevšimla, že mince chybí. Asi bych na to nepřišla vůbec, nebýt toho, že mi zavolal nějaký člověk z Los Angeles a řekl, že se jmenuje Morningstar a je starožitník, a ptal se, jestli je Murdockův brasher – tak ho nazval – na prodej. Náhodou vzal telefon můj syn. Řekl, že pokud ví, mince na prodej není a nikdy nebyla, ale ať prý pan Morningstar zavolá někdy jindy a domluví se přímo se mnou. Tehdy se to zrovna nehodilo, protože jsem odpočívala. Ten člověk řekl, že tedy ještě zavolá. Můj syn se o tom rozhovoru zmínil slečně Davisové a ta to řekla mně. Nařídila jsem jí, aby tomu starožitníkovi sama zavolala. Ta věc mě tak trochu zajímala.“

Usrkla ještě krapet vína, mávla kapesníkem a odchrchla si.

„Proč vás to zajímalo, paní Murdocková?“ zeptal jsem se, jen aby řeč nestála.

„Kdyby byl ten člověk aspoň trochu renomovaný starožitník, musel by vědět, že ta mince na prodej není. Můj manžel Jasper Murdock ustanovil ve své závěti, že z jeho sbírky nesmí být nic prodáno, zapůjčeno ani zatíženo hypotékou, pokud já budu naživu. Sbíрка nesmí být odvezena z tohoto domu, ledaže by dům byl tak vážně poškozený, že by přestěhování bylo nezbytné, a v tom případě by to museli provést ustanovení kurátoři. Můj manžel...“ – usmála se zlobně – „patrně usoudil, že jsem měla o ty jeho plíšky jevit větší zájem, dokud ještě žil.“

Venku bylo krásně, sluníčko svítilo, kytky kvetly, ptáci zpívali. Auta uháněla po silnici se vzdáleným, spokojeným

bzuketem. V tom šerém pokoji, prosyceném pachem vína, a vedle té nerudné ženské se zdálo všechno trochu neskutečné. Houpal jsem nohou přehozenou přes koleno a čekal.

„Pohovořila jsem si s panem Morningstarem. Jeho celé jméno je Elisha Morningstar a má kancelář v Belfontově paláci v Deváté ulici, v centru Los Angeles. Řekla jsem mu, že Murdockova sbírka není na prodej, nikdy na prodej nebyla, a co se mě týče, ani nikdy nebude a že mě udivuje, že to neví. Chvilí chrchlal a žbrblal a pak se mě zeptal, zda by si směl minci prohlédnout. Na to jsem řekla, že samozřejmě ne. Poděkoval mi dost suše a zavěsil. Podle hlasu to byl starý člověk. Šla jsem se nahoru na tu minci podívat, což jsem neudělala už aspoň rok. Mince zmizela ze svého místa v jedné z těch ohnivzdorných kazet.“

Neříkal jsem nic. Nalila si další sklenici a zabubnovala tlustými prsty na opěradlo lenošky. „Co jsem si o tom všem pomyslela, to asi uhádnete sám.“

Řekl jsem: „Snad to, co se týká pana Morningstara. Někdo mu nabídl minci ke koupi a on ji poznal, nebo se aspoň domníval, že ví, odkud se vzala. Musí to být opravdu velmi vzácná mince.“

„To, čemu se říká mincovní rarita, je opravdu vzácnost. Ano, napadlo mě totéž co vás.“

„Jak ji mohl někdo ukrást?“ zeptal jsem se.

„Někdo z lidí, kteří bydlí v tomhle domě, docela snadno. Nosím klíče v kabelce a ta se pořád někde povaluje. Byla by úplná hračka zmocnit se na chvíli klíčů, odemknout dveře a skříň, a pak je zase vrátit. Pro cizího by to bylo těžké, ale kdokoli z domácích ji ukrást mohl.“

„Chápu. A jak jste zjistila, paní Murdocková, že ji vzala vaše snacha?“

„Nezjistila jsem nic, totiž nemám žádné přímé důkazy. Ale vím to docela určitě. Mám tu tři služebné, které jsou u mě už celou řadu let, dávno předtím, než jsem se provdala

za pana Murdocka; to bylo teprve před sedmi lety. Zahradník nikdy nepřijde do domu. Šoféra nemám, protože mě vozí buď syn, nebo sekretářka. Syn minci nevzal zaprvé proto, že není takový blázen, aby okrádal vlastní matku, a zadruhé proto, že kdyby ji vzal, mohl snadno zabránit, abych se dohovorela s tím starožitníkem Morningstarem. Slečna Davisová – to je prostě směšné. Ta vůbec není ten typ. Je příliš ušlápnutá. Věřte mi, pane Marlowe, Linda je přesně taková ženská, která je schopná provést to už jenom mně natruc, když pro nic jiného. Jistě sám dobře víte, zač tahle sebranka z nočních lokálů stojí.“

„Jsou to lidé všeho druhu – jako my ostatní,“ řekl jsem. „Na vloupání asi neukazovalo nic, že? Ostatně by to musel být náramně fikaný chmaták, aby nesebral nic víc než jedinou cennou minci, takže vloupání to asi nebude. Ale přesto bych si snad měl tu místnost prohlédnout.“

Vystrčila na mě bradu a na krčních svalech jí naskočily boule. „Právě jsem vám řekla, pane Marlowe, že Brasherův dublon vzala paní Linda Murdocková, má snacha.“

Civěl jsem na ni a ona na mě. Oči měla tvrdé jako cihly na chodníčku před domem. Setřásl jsem ten pohled a řekl jsem:

„Dejme tomu, že máte pravdu, paní Murdocková, ale co v tom případě vlastně ode mě chcete?“

„Zaprvé chci tu minci zpátky. Zadruhé chci hladký rozvod pro svého syna. A nehodlám si to kupovat. Předpokládám, že víte, jak se takové věci zařizují.“

Dorazila načatou sklenici portského a řezavě se zachechtala.

„Možná že jsem o tom už něco slyšel,“ řekl jsem. „Zmínila jste se, že ta dáma nezanechala svou novou adresu. Znamená to, že vůbec nevíte, kam se poděla?“

„Přesně tak.“

„To by tedy bylo zmizení. Ale možná že váš syn ví něco, s čím se vám nesvěřil. Budu si s ním muset promluvit.“

Její velká šedivá tvář ztuhla do ještě hrubších vrásek. „Můj syn neví nic. Neví ani, že dublon byl ukraden. Nechci, aby o tom věděl. Až přijde vhodná chvíle, vyřídím si to s ním. Do té doby chci, abyste ho nechal na pokoji. Udělá přesně, co budu chtít.“

„Ale vždycky to neudělal,“ řekl jsem.

„Ten sňatek,“ řekla jedovatě, „uzavřel v chvilkovém poblouznění. A potom se snažil jednat jako kavalír. Já takové skrupule nemám.“

„Uvést takové chvilkové poblouznění ve skutek trvá v Kalifornii tři dny, paní Murdocková.“

„Mladý muži, stojíte o tuhle práci, nebo ne?“

„Stojím o ni, pokud se dozvím všechna fakta a budu mít možnost celý případ řešit tak, jak sám uznám za vhodné. Ale nestojím o ni, jestli mi chcete naházet pod nohy hromadu zákazů a nařízení, abych měl oč škobrtat.“

Drsně se zasmála. „Tohle je choulostivá rodinná záležitost, pane Marlowe, a musí se řešit s jemnocitem.“

„Jestli si mě najmete, budete mít k dispozici veškerý jemnocit, jímž vládnu. Jestli ho nemám dost, tak snad abyste mi tu práci radši nesvěřovala. Já například předpokládám, že nechcete na svou snachu ušít nějakou boudu. Na něco takového bych rozhodně dost jemnocitný nebyl.“

Zbarvila se jako vařená červená řepa a už otvírala ústa, jen spustit křik. Ale pak si to rozmyslela, zvedla sklenici s portským a sprovodila ze světa další dávku té své medicíny.

„Hodíte se mi,“ řekla suše. „Škoda že jsem vás nepoznala už před dvěma roky, dřív než se s ní oženil.“

Nebylo mi docela jasné, co tím mínila, a tak jsem to nechal plavat. Naklonila se ke straně, chvilku šmátrala po klapkách domácího telefonu, a když se na druhém konci někdo ohlásil, jenom zavrčela do mluvítka.

Ozvaly se kroky a ta malá nazrzlá blondýnka přicupitala do pokoje se skloněnou hlavou, jako by čekala, že jí někdo jednu trhne.

„Vystavte pro tohoto pána šek na dvě stě padesát dolarů,“ houkla na ni ta stará fúrie. „A držte jazyk za zuby.“

Děvčátko se zardělo až po šíji. „Víte, že nikdy nemluvíím o vašich záležitostech, paní Murdocková,“ blekotala. „To přece víte. Ani ve snu by mě nenapadlo...“

Otočila se, hlavu pořád skloněnou, a vyběhla z pokoje. Když zavírala dveře, podíval jsem se na ni pozorně. Drobná ústa se jí chvěla, ale oči měla zuřivé.

„Budu potřebovat fotografii té dámy a nějaké informace,“ řekl jsem, když se dveře zase zavřely.

„Podívejte se tamhle do zásuvky v psacím stole.“ Prsteny se zatřpytily v šeru, jak natáhla tlustý šedavý prst.

Přešel jsem přes pokoj, otevřel jedinou zásuvku rákosového psacího stolu a vytáhl fotografii, která ležela na dně prázdné zásuvky tváří nahoru a dívala se na mě chladnými tmavými očima. Zase jsem se posadil s fotografií v ruce a pozorně jsem si ji prohlížel. Tmavé vlasy uprostřed volně rozčísnuté a zlehka stažené dozadu nad pevným čelem. Široká, chladná, zpupná ústa se rty jako stvořenými pro polibky. Pěkný nos, ani příliš malý, ani příliš veliký. Celý obličej podložený dobře stavěnými kostmi. Ve výrazu té tváře cosi chybělo. Za starých časů se tomu říkalo noblesa, ale dnes nevím, jak to nazvat. Byla to tvář příliš zkušená a příliš protřelá na svůj věk. Lidé si k ní až moc často dovolovali, a jak před nimi kličkovala, trochu to s tou mazaností přehnal. Ale hluboko pod tím vědoucím výrazem se skrývala prostoduchost malé holčičky, která ještě věří na Ježíška.

Pokývl jsem nad fotografií a strčil jsem ji do kapsy s úvahou, že jsem z ní vyčetl až příliš mnoho, víc než se vůbec dá poznat z pouhé fotky a ještě k tomu při tak bídném světle.

Dveře se otevřely a dívěnka v plátěných šatech vešla s tlustou šekovou knížkou a plnicím perem v ruce a nastavila paní Murdockové předloktí jako podložku, aby mohla šek podepsat. Pak se s nuceným úsměvem napřímila, paní Murdocková ostře mávla rukou ke mně a dívěnka vytrhla šek a podala

mi ho. Ve dveřích chvílku otálela. Ale nikdo jí nic neřekl, a tak zase tiše vyšla a zavřela za sebou.

Zatřepal jsem šekem, aby oschl, složil jsem ho a zůstal sedět s ním v ruce. „Co mi můžete říct o Lindě?“

„Dohromady nic. Než si vzala mého syna, bydlela ve společném bytě s dívkou, která si říkala Lois Lamour – ta rozkošná jména, co si tyhle holky vybírají! Je to nějaká subreta. Pracovaly v podniku, který se jmenuje klub Blaženého údolí, někde za bulvárem Ventura. Můj syn Leslie je tam jako doma. Nevím nic o Lindině rodině a poměrech. Jednou se zmínila, že se narodila v Sioux Falls. Předpokládám, že měla nějaké rodiče. Nezajímalo mě to tolik, abych po nich pátrala.“

Povídali že mu hráli. Jako bych ji viděl, jak doluje oběma rukama, hrabe všemi desíti a nakonec nevyštourá nic než pár hrstí šutru.

„Neznáte adresu té Miss Lamour?“

„Ne. Nikdy jsem ji neznala.“

„Myslíte, že ji zná váš syn – nebo slečna Davisová?“

„Zeptám se syna, až přijde. Ale pochybuju. Slečny Davisové se můžete zeptat sám. Ale vím jistě, že ji nezná.“

„No dobře. O jiných Lindiných přátelích nevíte?“

„Ne.“

„Paní Murdocková, není vyloučené, že váš syn se s ní do sud stýká, bez vašeho vědomí.“

Už zase začínala brunátnět. Zvedl jsem ruku a pracně vyloudil konejšivý úsměv. „Vždyť s ní byl koneckonců přes rok ženatý,“ řekl jsem. „Musí o ní něco vědět.“

„Mého syna vynechte,“ zavrčela.

Pokřčil jsem rameny a zklamaně zasykl. „Jak račte. Jistě si vzala s sebou svůj vůz. Byl to ten, co jste jí darovala?“

„Ocelově šedý mercury, model 1940, kupé. Jestli chcete, slečna Davisová vám může dát poznávací značku. Nevím, jestli si Linda vůz vzala.“

„Nevíte náhodou, kolik peněz, jaké šaty a šperky s sebou měla?“

„Peněz moc ne. Nejvýš tak dvě stě dolarů.“ Těžkopádný úšklebek jí prohloubil vrásky kolem nosu a úst. „Ledaže si, to se ví, našla nového přítele.“

„No právě,“ řekl jsem. „A co šperky?“

„Prsten se smaragdem a brilianty, nepřiliš cenný, platinové hodinky značky Longines, s rubíny na obrubě, a velmi pěkný náramek ze zamženého jantaru, který jsem jí já bláhová sama dala. Je na něm démantová spona ze šestadvaceti malých kamenů sestavených do kosočtverce. Měla ovšem i jiné věci. Nikdy jsem si toho moc nevšíkala. Oblékala se dobře, ale nijak výstředně. Zaplať pámbu aspoň za ty malé dary.“

Znovu si nalila, napila se a předvedla několik dalších ukázek svého polospolečenského říhání.

„Nic víc už mi nemůžete říct, paní Murdocková?“

„Copak toho není dost?“

„Ani zdaleka ne, ale prozatím se s tím budu muset spokojit. Když se ukáže, že minci neukradla, vyšetřování skončí, aspoň pokud jde o mě. Platí?“

„O tom si ještě promluvíme,“ řekla hrubě. „Ale ona ji ukradla, buďte bez starosti. A já nepřipustím, aby jí to jen tak beze všeho prošlo. Zapište si to za uši, mladý muži. A doufám, že jste aspoň zpoloviny takový sekáč, na jakého si tady hrajete, protože tyhle dámy z nočních lokálů mívají někdy pěkně vypráskané přátele.“

Ještě pořád jsem držel složený šek za jeden růžek mezi koleny. Vytáhl jsem náprsní tašku a vložil ho do ní, pak jsem si sáhl pod židli pro klobouk a vstal jsem.

„Já si právě na ty vypráskané potrpím,“ řekl jsem. „To bývají ti největší prostáčekové. Podám vám hlášení, až bude co hlásit, paní Murdocková. Nejdřív si asi posvítím na toho starožitníka. To by mohla být stopa.“

Nechala mě dojít až ke dveřím a pak houkla na má záda: „Ale k srdci jsem vám moc nepřiřostla, co?“

Otočil jsem se s rukou na klíce a ušklíbl se na ni: „A někomu jinému snad ano?“

Zvrátila hlavu nazad, otevřela ústa dokořán a rozchechtala se na celé kolo. Byla právě v nejlepší, když jsem já otevřel dveře, vyšel a zabouchl je za tím hrubým chlapským řehotem. Vrátil jsem se chodbou a zaklepal na pootevřené dveře sekretářčiny kanceláře, strčil jsem do nich a nahlédl dovnitř.

Měla ruce složené na psacím stole a tvář zabořenou do dlaní. Vzlykala. Otočila hlavu a vzhledla ke mně usazenými očima. Zavřel jsem dveře, postavil se vedle ní a položil jí paži na útlá záda.

„Vzchopte se,“ řekl jsem. „Měla byste ji spíš politovat. Vzala si do hlavy, že je žena z ocele, a teď by se radši polámala v kříži, než by si dala chvilku pohov.“

Děvčátko vyskočilo a ucuklo od mé ruky. „Nesahejte na mě,“ vyhrkla. „Prosím vás! Nikdy nedovolím, aby se mě nějaký muž dotkl. A neříkejte takové hrozné věci o paní Murdockové.“

Obličej měla zarudlý a celý zmáčený slzami. Bez brýlí vy-padaly její oči rozkošně.

Strčil jsem si tu věčně odkládanou cigaretu do úst a zapálil jsem si.

„Já – já na vás nechtěla být hrubá,“ popotahovala. „Ale když ona mě tak ponižuje. A já se tolik snažím jí ve všem vyhovět.“ Ještě párkrát popotáhla, vyndala z psacího stolu pánský kapesník, roztřepala ho a utřela si oči. Na volném cípku kapesníku jsem zahlédl monogram LM vyšitý fialovou nití. Zůstal jsem na to koukat a vyfoukl kouř z cigarety do rohu pokoje, stranou od dívčích vlasů. „Přejete si něco?“ zeptala se.

„Chtěl bych, abyste mi řekla, jaké číslo měl vůz paní Lindy Murdockové.“

„Je to šedý mercury s odklápěcí střechou, model z roku 1940, a má číslo 2X1111.“

„Paní Murdocková říkala, že je to kupé.“

„To má pan Leslie. Je to stejný ročník a typ a má stejnou barvu. Linda si svůj vůz neodvezla.“

„Vida. A co víte o Miss Lois Lamour?“

„Viděla jsem ji jen jednou. Kdysi bydlela s Lindou. Přišla sem s nějakým pánem, s panem Vannierem.“

„Kdo je to?“

Sklopila oči na psací stůl. „Já – ona s ním jen tak přišla. Já ho neznám.“

„No dobrá, a jakpak ta Miss Lois Lamour vypadá?“

„Je to vysoká hezká blondýnka. Velmi – velmi přitažlivá.“

„Chcete říct sexy?“

„No, ano...“ zčervenala jako rak, „takovým jemným, kultivovaným způsobem, jestli chápete, jak to myslím.“

„Chápu, jak to myslíte,“ řekl jsem, „ale s tímhle typem jsem to nikdy daleko nepřivedl.“

„Tomu ráda věřím,“ řekla kousavě.

„Víte, kde ta Miss Lamour bydlí?“

Zavrtěla hlavou, že ne. Pečlivě ten objemný kapesník složila a strčila ho do zásuvky ve stole, tam, kde měla pistoli.

„Až ho zašpiníte, můžete šlohnout jiný,“ řekl jsem.

Opřela se v židli dozadu, položila drobné, pěkné ruce na stůl a zpřímala se na mě podívala.

„Na vašem místě bych si tyhle neurvalé manýry nechala zajít, pane Marlowe. Na mě zaručeně neplatí.“

„Ne?“

„Ne. A nebudu už odpovídat na žádné další otázky, pokud k tomu nedostanu zvláštní příkaz. Mám tu velmi odpovědné postavení.“

„Nejsem neurvalý,“ řekl jsem. „Pouze mužný.“

Vzala tužku a udělala si poznámku do bloku. Pousmála se na mne, už se zase dokonale ovládala.

„Třeba si na mužné muže nepotrpím,“ řekla.

„Víte, vám straší ve věži, až radost pohledět,“ řekl jsem. „Sbohem.“

Vyšel jsem z kanceláře, zabouchl za sebou energicky dveře, prošel prázdnými chodbami, tím velkým, tichým, sníženým pohřebním pokojem a pak hlavním vchodem ven.

Slunce tančilo na teplém trávníku. Nasadil jsem si tmavé brýle a šel jsem zase poplácat černouška po hlavě.

„Kamaráde, je to ještě horší, než jsem čekal,“ řekl jsem mu.

Kameny na pěšině mě pálily skrz podrážky. Vlezl jsem do auta, nastartoval a odpíchl se od chodníku.

Za mnou vyjelo malé pískově žluté kupé. Nijak mě to nevrzulo. Muž, který je řídil, měl na hlavě tmavý placatý slamák se strakatou stuhou a na očích, právě tak jako já, tmavé brýle. Jel jsem zpátky do města. Když jsem zastavil na červenu o dvanáct ulic dál, bylo to pískově žluté kupé pořád ještě za mnou. Pokrčil jsem rameny a jen tak z recese jsem proklíčkoval kolem několika domovních bloků. Kupé se mi drželo pořád v patách. Zahnul jsem do ulice lemované ohromnými pepřovníky, udělal rychlou otáčku a zastavil u chodníku.

Kupé právě obezřele zahýbalo kolem rohu. Plavá hlava pod kakaovým slamákem se stuhou potištěnou tropickým vzorkem se ke mně ani nepootočila. Kupé pokračovalo v krasojízdě a já se vrátil na Arroyo Seco a ujížděl dál směrem k Hollywoodu. Několikrát jsem se bedlivě rozhlédl, ale kupé jsem už neviděl.

KAPITOLA 3

» Měl jsem kancelář v paláci Cahuenga, dvě malé místnosti v pátém poschodí zadního traktu. Jednu místnost jsem nechával otevřenou, aby se tam mohl trpělivý klient posadit a počkat, kdybych náhodou nějakého trpělivého klienta měl. Na dveřích byl bzučák, který se dal zapínat a vypínat z mojí soukromé myslivny.

Podíval jsem se do čekárny. Nebylo tam nic než zápach prachu. Otevřel jsem okno, odemkl spojovací dveře a vešel do druhé místnosti. Tři obyčejné tvrdé židle a jedna otáčecí, psací stůl se skleněnou deskou, pět zelených kartoték, tři

z nich plné ničeho, na zdi kalendář a zarámovaná licence, telefon, umyvadlo ve skříňce z mořeného dřeva, věšák, koberec jen takový, aby podlaha nebyla holá, a dvě otevřená okna se síťovými záclonami, které se vzdouvaly a klesaly jako rty spícího bezzubého dědka.

Stejně krámy, co jsem tam měl už loni a předloni. Ani krásné, ani veselé, ale přece jen lepší než stan někde na pláži.

Pověsil jsem kabát a klobouk na věšák, opláchl jsem si obličej a ruce ve studené vodě, zapálil si cigaretu a hodil telefonní seznam na psací stůl. Adresa Elishy Morningstara byla Belfontova budova, kancelář číslo 824, Západní devátá ulice 422. Opsal jsem si ji a taky telefonní číslo, které k ní patřilo, a už jsem sahal po sluchátku, když jsem si vzpomněl, že jsem nezapojil bzučák na dveřích čekárny. Sáhl jsem na roh psacího stolu a stiskl knoflík, a bzučák se ihned ozval. Někdo právě otvíral dveře do kanceláře.

Otočil jsem blok popsaným listem dolů a šel se podívat, s kým mám tu čest. Byl to štíhlý, vysoký, nafuněný týpek v břidlicově šedém tropikovém obleku a černobílých botách, v matně nažloutlé košili s kravatou a ozdobným kapesníkem stejné bledě modré barvy. V rukavici z bílé hlazené vepřovice držel dlouhou černou cigaretovou špičku a ohrnoval nos nad starými časopisy na nízkém stolku, nad mými židlemi a ošumělým kobercem a vůbec nad celkovou atmosférou místa, kam se prachy moc nehrnou.

Když jsem otevřel spojovací dveře, udělal vpravo v bok a zadíval se na mě párem poněkud zasněných bledých očí, které mu seděly těsně u tenkého nosu. Kůži měl osmahlou sluncem, narudlé vlasy ulíznuté na úzké lebce dozadu a knírek tenký jako čára a o hodně červenější než vlasy.

Prohlížel si mě beze spěchu a taky bez zvláštního uspokojení. Delikátně vyfoukl oblak kouře a promluvil skrz něj s mírným pohrdáním:

„Vy jste Marlowe?“

Přikývl jsem.